

ПРОЛОГ

МАЙБУТНЄ

Ця історія, як і всі добрі історії, почалася *колись давним-давно...*
Тобто «*так починалась перша книжка*»?

Ні, це не так! Добре, я перевірю. Постривай...

Ну хто б міг подумати? Твоя правда!

Так не годиться. Я зараз перепишу.

А як тобі таке...

Ця історія, абсолютно, цілковито й аніскілечки не схожа на першу книжку, почалася *колись давним-давно* **В МАЙБУТНЬОМУ!**

Що, мудрагелики, не очікували такого повороту, еге ж?

Майбутнє не так уже й відрізняється від сьогодні. Діти майбутнього так само щодня ходять до школи. І, так, діти майбутнього й далі змушені їсти броколі й бобові. І чистити зуби. І казати «будь ласка» та «дякую». І вимивати свої майбутні пущі. І не колупатися в носі. (Чи їсти свої козулі.)

Нічого з цього не змінилося в майбутньому.

Однак у дечому все ж є одна неймовірно велетенська різюча відмінність.

У майбутньому

НЕМАЄ РІЗДВА!

І НЕ КАЖІТЬ, Я САМ У ШОЦІ!

Що ж, погляньмо...

Надворі був звичайнісінький зимовий вечір у майбутньому. Суперкруті летючі автомобілі зі свистом проносилися над головою на повітряних трасах, що звивалися між стратосферних зорешкрябів (будівель настільки високих, що своїми верхівками лоскотали черевце самого космосу!), і легенький сніжок припорошував вулиці майбутнього Лондона.

Зненацька снігопад посилювався. Та не водночас у всьому місті, як ви могли подумати. Насправді

зовсім навіть навпаки. Сніжниця вда-
рила в одному дуже маленькому, дуже
відлюдному закапелку на тихій вулич-
ці під назвою Провулок Будяка.

За якусь мить вхурделило так,
що сніг почав налипати на вже
й так чималі кучугури, утворюючи
щось схоже на мінігори. А тоді хурдели-
ця вщухла так само раптово, як і почалась,
залишивши посеред провулка неабияку
купу снігу.

Пух!

Зі снігового насипу вилетів кулак.

Тоді... *пух!* Іще один кулак!

А тоді ця дворука купка снігу
взялася обтрушуватись, поки
сніг весь не зсипався на землю,
звільнивши хлопчика з кашта-
новими кучерями на інвалід-
ному візку, вщент заклеєному
наліпками з динозаврами.

Ви вже, звісно, з ним зна-
йомі.

Вільям Трандл протер чоло й роззирнувся тихою вуличкою.

– Агов? Де я? Ні... **КОЛИ** я? – запитав Вільям, адже у Провулку Будяка він був не сам. Біля нього, в тіні, стояла якась загадкова постать.

Але відповіді не було. Єдине, що зробила та дивна постать, – підняла руку і вказала крижаним довгим пальцем у кінець Провулка Будяка.

Суплячись, Вільям мовчки поїхав безлюдною вуличкою, а тоді звернув на головну вулицю.

Там Вільям уперше побачив **майбутнє!**

У повітрі іскрилося від яскравого, сліпучого світла, що струменіло з велетенських екранів, які вкривали боки зорешкрябів. На верхівці найвищої будівлі в самісінькому центрі міста виблискувала здоровецька

